

Smaakmaker Roy Hargrove keert terug in Den Haag

Zijn eerste Europese concert gaf stertrompettist Roy Hargrove in Den Haag, de stad waar hij sinds de verhuizing van North Sea Jazz niet meer speelde. Op 1 en 2 juni is Hargrove weer eens te gast in de Hofstad en wel als artist-in-residence tijdens het gloednieuwe festival Jazzin' The Hague. Daar treedt hij aan met zijn Roy Hargrove Quintet, het funkcollectief The RH Factor en als gastsolist van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw.

TEKST: KOEN GRAAT

"Ik vind het leuk om weer eens terug te gaan naar Den Haag. Het is voor mij een bijzondere plek, omdat ik daar mijn eerste Europese concert heb gegeven toen ik een jaar of zeventien was", vertelt Hargrove (42) die regelmatig tot in de late uren heeft gejamd op de sessies die tijdens de Haagse jaren van het North Sea Jazz werden gehouden in het Bel Air Hotel. "Ik heb daar ontzettend veel geleerd van mensen als Woody Shaw, Walter Booker en Jimmy Cobb. Het was een soort broedplek waar je urenlang kon pionieren." Het was Paul Acket, oprichter van North Sea Jazz, die de onbekende 17-jarige trompettist naar Nederland haalde en daarmee een ongekende neus voor talent bleek te hebben. In de periode daarna schoot de reputatie van Hargrove als een komeet omhoog. Hij kwam te boek te staan als één van 'The Young Lions', een groep zeer talent- en succesvolle, goedgeklede eigentijdse muzikanten die de jazzgeschiedenis in hun spel meedroegen. Ook spelers als bassist Christian McBride, saxofonist

Joshua Redman en trompettist Nicholas Peyton werden tot deze 'troep' gerekend.

'Fathead'

Hargrove groeide op in Texas in het zuiden van de Verenigde Staten. "Mijn vader was een groot muzikliefhebber. Hij draaide de hele dag door muziek en vaak kwamen er mensen naar ons huis om het nieuwste van het nieuwste te horen. Doordat ik met al die muziek in aanraking kwam, wilde ik zelf ook in een band gaan spelen. Op mijn negende ben ik met trompet begonnen." In huize Hargrove was het vooral r&b en gospel wat er werd gedraaid. Het was een middelbare schooldocent die de jonge trompettist de wereld van de jazz openbaarde en hem voorstelde aan David 'Fathead' Newman, saxofonist bij onder meer Ray Charles en Herbie Mann. "Iedereen die een instrument bespeelt, komt op een bepaald moment in aanraking met jazz. De ene persoon wordt er door geraakt, de ander niet. Zelf werd ik echt gegrepen toen ik David 'Fathead' Newman hoorde

'Iedereen die een instrument bespeelt, komt op een bepaald moment in aanraking met jazz'

‘Ik wilde een soort George Clintonding. Daar houden mensen van’

FOTO: JOS KNAEPEN

FOTO: JOS KNAEPEN

FOTO: JOS KNAEPEN

FOTO: JOS KNAEPEN

‘Muziek moet spontaan ontstaan, op het moment zelf’

improviseren. Dat wilde ik ook.” Beïnvloed door grootheden als Clifford Brown, Woody Shaw, Miles Davis en Dexter Gordon ontwikkelde Hargrove zich razendsnel, iets wat ook opviel bij Wynton Marsalis die veel masterclasses gaf op scholen. “Hij speelde met mijn groep en de schoolbigband. Een paar dagen later belde hij of ik mee wilde doen en toen heeft mijn vader me naar dat concert gebracht.” Hargroves’ ‘sit-in’ bij Marsalis leverde hem vervolgens ‘sit-ins’ op bij Herbie Hancock, Freddie Hubbard en Dizzy Gillespie en niet lang daarna een Europees debuut in Den Haag.

Berklee

Eind jaren tachtig zette Hargrove een nieuwe stap en zocht hij zijn heil in Boston aan de prestigieuze Berklee School of Music, maar de lokroep van de jazzsessies in New York bleken onweerstaanbaar. Na een jaar gaf hij de brui aan zijn opleiding om zich op zijn carrière als trompettist te storten. Na een aantal bijdragen als sideman verscheen in 1990 zijn eerste plaat als bandleider: *Diamond In*

The Rough. Veel lof oogstte Hargrove vier jaar later met het fijne hardbopalbum *With The Tenors Of Our Time* waarmee hij zijn debuut maakte op het bekende platenlabel Verve. De aanwezigheid van oude en jongere saxhelden als Johnny Griffin, Joe Henderson, Branford Marsalis en Joshua Redman betekende een all-star line-up waarin Hargrove kon excelleren. Het was de opmaat naar een status als stertrompettist. De jonge leeuw was volwassen geworden en bracht in de jaren daarna de nodige straight-ahead jazz albums uit, waaronder de uitstekende, doch ietwat degelijke plaat *Family*. Ook maakte hij hier en daar een uitstapjes naar de latin, zoals op het broeierige *Habana*. En zoals vele jazzmuzikanten voor en na hem, werd ook Hargrove gegrepen door het elektronica-virus, waarbij de akoestische instrumenten plaats moesten maken voor de kabels en de stekkers. Rond 2002 zag The RH Factor het licht, een groep waarmee Hargrove een breder publiek wilde aanspreken: “Het is niet zo dat ik jazz wilde combineren met andere stijlen. Ik wilde iets doen met funk en soul. Daar

experimenteerde ik al langer mee. Ik had muziek op mijn computer gemaakt en toen heb ik een aantal muzikanten uitgenodigd om die nummers op te nemen. Het waren in totaal vijfenveertig tracks en dat aantal heb ik voor het album teruggebracht naar twaalf. Daar hebben we vervolgens een tournee mee gedaan. Ik wilde een soort George Clintonding. Daar houden mensen van.” De smaak van het publiek speelde dan ook een belangrijke rol in de oprichting van The RH Factor. Daarover zei hij jaren geleden in een interview: ‘Mensen keren zich af van de jazz. Dat ligt deels aan jazzmuzikanten die te cerebraal willen overkomen. Ze hebben nauwelijks plezier tijdens het spelen en daarom blijft het publiek weg.’ Tien jaar later reageert Hargrove als gebeten op de vraag waarom hij in die tijd een uitstapje bij de jazz vandaan maakte. “Ik denk niet over muziek als in gescheiden werelden. Muziek is allesomvattend en zeker tegenwoordig.” Die open houding is terug te zien in de samenwerkingen die Hargrove is aangegaan met popmuzikanten. Zo is hij te horen

op albums van sterren als d’Angelo, Erykah Badu, Angélique Kidjo en John Mayer.

Weird

Op Jazzin’ The Hague (& toegevoegd: 3 juni Scheldejazz Terneuzen) brengt Hargrove een gevarieerde staalkaart van zijn kunnen. Met zijn hardbopkwintet krijgt hij ongetwijfeld de jazzhanden op elkaar, terwijl zijn The RH Factor liefhebbers van de groove bedient. En dan is er nog de samenwerking met het Jazz Orchestra of the Concertgebouw, waarover hij overigens niet veel kwijft wil. “Ik wil niet vooraf aankondigen wat ik ga spelen, maar mensen ter plekke verrassen. Muziek moet spontaan ontstaan, op het moment zelf. Daar geloof ik in. Ik zie wel wat ik ga doen als ik er ben.” Of Hargrove in Den Haag net als in zijn jonge jaren ook nog op een jamsessie gaat verschijnen, is maar zeer de vraag. “Er is een verschil met tien jaar geleden. De Europeanen hebben hun eigen ding gecreëerd, de eurojazz. Bij een jamsessie komen we niet echt samen. Het is ‘weird’.” **T**